

Rolnummer 1439
Arrest nr. 113/99 van 14 oktober 1999

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Brugge.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters P. Martens, J. Delruelle, H. Coremans, A. Arts en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *   *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 2 oktober 1998 in zake C. Deopere tegen de b.v.b.a. Wasserij De Ster, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 14 oktober 1998, heeft de Arbeidsrechtbank te Brugge de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de uitlegging dat onder ' sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten ' wordt verstaan de sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten door advocaten, doordat aldus, in samenlezing met de artikelen 1017 en 1018 van het Gerechtelijk Wetboek, de sommen die kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten door afgevaardigden van een representatieve werknemersorganisatie worden uitgesloten en een ongelijkheid wordt geschapen ten aanzien van partijen die door deze afgevaardigden worden bijgestaan ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Na beslechting van een betwisting dient de Arbeidsrechtbank te dezen nog uitspraak te doen over de kosten van het geding, inzonderheid over de aanspraak van C. Deopere op de zogenaamde rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

C. Deopere werd voor het verwijzende rechtscollege niet bijgestaan door een advocaat, maar door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie. In het koninklijk besluit van 30 november 1970 « tot vaststelling van het tarief van de invorderbare kosten bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek » wordt enkel het tarief bepaald van de kosten ten aanzien van partijen die door een advocaat worden bijgestaan. Volgens C. Deopere is de Koning Zijn bevoegdheid te buiten gegaan door de tarieven aldus te beperken en moet dat besluit met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten beschouwing worden gelaten.

De Arbeidsrechtbank onderzoekt eerst of de beperking door de Koning is ingevoerd dan wel vervat zit in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Volgens de Rechtbank brengen noch de parlementaire voorbereiding van dat wetsartikel, noch andere overwegingen desbetreffend uitsluitel.

Voor het verwijzende rechtscollege blijft dus de vraag of de artikelen 1018 en 1022 van het Gerechtelijk Wetboek wel bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat met « sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten » enkel bedoeld zijn de sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten door advocaten, en niet die van afgevaardigden van een werknemersorganisatie. In die interpretatie wordt immers een onderscheid gemaakt tussen partijen al naargelang zij bijgestaan worden door een advocaat, dan wel door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie.

De Arbeidsrechtbank beslist dienvolgens de hiervoor geciteerde prejudiciële vraag te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 14 oktober 1998 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 29 oktober 1998 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 november 1998.

Memories zijn ingediend door :

- C. Deopere, wonende te 8820 Torhout, A. Deluestraat 54, bij op 10 december 1998 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 11 december 1998 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 januari 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- C. Deopere, bij op 1 februari 1999 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, bij op 3 februari 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 30 maart 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 14 oktober 1999.

Bij beschikking van 5 mei 1999 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 9 juni 1999.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 6 mei 1999 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 9 juni 1999 :

- zijn verschenen :

- . Mr. F. Scholiers, advocaat bij de balie te Brugge, voor C. Deopere;

- . Mr. B. Van Dorpe, advocaat bij de balie te Kortrijk, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Arts en J. Delruelle verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van C. Deopere, eisende partij voor het verwijzende rechtscollege

A.1. C. Deopere doet opmerken dat er geen enkel onderscheid terug te vinden is in de aard van de bijstand die een partij geniet naargelang zij zich voor de arbeidsrechtbank laat bijstaan door een advocaat of, conform artikel 728, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek, door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie. Niettemin wordt een onderscheid gemaakt wat betreft de verhaalbaarheid van de « sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten » conform artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De tekst noch de parlementaire voorbereiding van dat artikel 1022 laten volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege toe de rechtsplegingsvergoeding te ontzeggen aan een partij die wordt bijgestaan door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie. Enkel het koninklijk besluit van 30 november 1970 beperkt de in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde sommen tot « de sommen die door de rechter als invorderbare kosten worden toegekend wegens de verrichting van bepaalde materiële handelingen door de advocaten ». « Concluante is dan ook van oordeel dat voormeld K.B. bij de prejudiciële procedure dient te worden betrokken, daar het voortspuit uit de verkeerdelijk verleende invulling van voormeld artikel en de eigenlijk bestreden rechtsregel inhoudt. »

A.2. C. Deopere leidt uit de parlementaire voorbereiding van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek af dat het de bedoeling was de kosten te vergoeden die vroeger deel uitmaakten van de staat van erelonen van de pleitbezorgers en die verbonden waren aan materiële daden. Die handelingen worden nu door de advocaten verricht, maar de sommen bedoeld in artikel 1022 zijn geenszins een vast ereloon voor de advocaat. De erelonen maken trouwens in geen geval deel uit van de gerechtskosten bepaald in de artikelen 1017 tot 1024 van het Gerechtelijk Wetboek.

Dat ook de afgevaardigde van een werknemersorganisatie moet instaan voor dezelfde materiële akten (artikel 728, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek), is volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege uit het oog verloren.

Zelfs wanneer de rechtsplegingsvergoeding eveneens wordt gezien als een « vergoeding wegens de lasten van de verdediging » waarvan sprake in de parlementaire voorbereiding, dan nog is er geen objectief criterium aanwezig om die vergoeding uit te sluiten in geval van bijstand conform artikel 728, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek. Die kosten kunnen immers geenszins betrekking hebben op het ereloon van de advocaat, dat niet op de tegenpartij kan worden verhaald.

C. Deopere doet opmerken dat de bijstand door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie niet steeds kosteloos gebeurt en dat de rechtsplegingsvergoeding ook wordt toegekend in geval van bijstand door een advocaat *pro deo* of aan een partij die zelfs kosteloze rechtspleging geniet.

Zij betoogt voorts dat het onderscheid evenmin kan worden verantwoord op grond van het verschillend wettelijk kader van de vertegenwoordiging : op het stuk van de procedure voor de arbeidsgerechten is er geen onderscheid tussen advocaten en vakbondsafgevaardigden. Laatstgenoemden zijn ertoe gehouden de klassieke deontologische regels ten overstaan van de rechtbank en van de leden van de balie na te leven. Tussen de meeste balies en de vertegenwoordigers van de vakbonden zijn hierover overeenkomsten gesloten.

A.3. Volgens de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is er niet alleen geen enkel objectief criterium voor het aangeklaagde verschil in behandeling; het onderscheid wordt ook niet redelijk verantwoord : « Zo is het niet denkbeeldig dat de mogelijke veroordeling tot sommen die men zelf niet kan recupereren indien men een rechtsgeding wint een rem kunnen zijn op het instellen van een rechtsgeding of een zekere dwang kunnen inhouden steeds een advocaat onder de arm te nemen ».

C. Deopere herinnert ook aan de volgende overwegingen van de Arbeidsrechtbank :

« De partij, bijgestaan door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie, kan voor zichzelf geen rechtsplegingsvergoeding verkrijgen indien zij in het gelijk wordt gesteld, maar moet bovendien, indien zij in het ongelijk wordt gesteld, wèl een rechtsplegingsvergoeding betalen aan de wederpartij, bijgestaan door een advocaat.

Dit laatste heeft als effect dat wanneer een partij, bijgestaan door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie, een geschil heeft met een partij, bijgestaan door een advocaat, de eerste geneigd kan zijn van een geding af te zien wegens het risico een rechtsplegingsvergoeding te moeten betalen, terwijl de tweede met dit risico geen rekening moet houden. »

C. Deopere herhaalt dat de bijstand door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie niet steeds kosteloos is en doet bovendien opmerken dat de partij die wordt bijgestaan door een advocaat, betaald door zijn vakbond of door zijn rechtsbijstandsverzekeraar, evenmin de lasten moet dragen van de handelingen die zijn raadsman verricht, maar toch aanspraak kan maken op de rechtsplegingsvergoeding.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege besluit dan ook dat artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek in de gegeven interpretatie in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Standpunt van de Ministerraad

A.4. Na een opsomming van de diverse bepalingen met betrekking tot de vertegenwoordiging in rechte en wat de gerechtskosten betreft, onderzoekt de Ministerraad de parlementaire voorbereiding van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en de bepalingen van dat Wetboek met betrekking tot de advocatuur.

A.5. Volgens de Ministerraad steunt de uitzonderlijke vertegenwoordigingsbevoegdheid van de afgevaardigden van werknemersorganisaties voor de arbeidsgerechten hoofdzakelijk, zo niet uitsluitend op financiële motieven :

« [...] partijen die een beroep doen op een advocaat, die aan alle wettelijke voorwaarden moet beantwoorden en die de wettelijke verplichtingen dient na te leven, [zullen] in de regel, zometertijd, een hogere financiële bijdrage moeten leveren, niet alleen ten titel van ereloon, maar ook ter vergoeding van de kosten voor materiële handelingen van de advocaat, dan wanneer zij zich hadden laten vertegenwoordigen door een afgevaardigde van een representatieve werknemersorganisatie, voor wie die voorwaarden en verplichtingen niet gelden en die niet dezelfde waarborgen bieden [lees : biedt] op het vlak van vorming, onafhankelijkheid, beroepsgeheim, deontologie en toezicht en zulks in afwijking tot één van de grondslagen van het gerecht. Wanneer deze afgevaardigde als vertegenwoordiger wordt aangesteld, geldt daarenboven dat hij niet in eigen naam handelt, maar als afgevaardigde en aangestelde van de representatieve werknemersorganisatie die beschikt over andere fondsen, inkomsten en lidgelden [...]. »

Aangezien partijen die worden vertegenwoordigd door een afgevaardigde van een representatieve werknemersorganisatie in de regel geen ereloon en geen vergoeding voor de materiële akten van hun vertegenwoordiger betalen, zou de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding voor materiële akten aan die partijen volgens de Ministerraad zonder voorwerp zijn.

De verschillende voorwaarden opgelegd door de wetgever aan de advocaat om een partij te vertegenwoordigen in vergelijking met die voor een afgevaardigde van een werknemersorganisatie, en hun verschillende financiële relatie met de vertegenwoordigde partij verantwoorden naar het oordeel van de Ministerraad dan ook in redelijkheid de verschillende toepassing van de rechtsplegingsvergoeding.

A.6. Zelfs indien de niet door een advocaat vertegenwoordigde partij in bepaalde gevallen toch zou zijn gehouden de materiële handelingen van de afgevaardigde van een werknemersorganisatie te betalen, blijft de maatregel volgens de Ministerraad verantwoord, niet enkel om de voormelde redenen, maar « daarenboven omdat de individuele [en] van de regel afwijkende financiële relatie niet door de rechter kan worden beoordeeld, zonder een moeilijk bijkomend onderzoek naar de realiteit en het blijvend karakter van die betaling, wat niet behoort tot het voorwerp van het geschil en de behandeling van de zaak onevenredig zou bemoeilijken ».

A.7. De Ministerraad erkent dat de vertegenwoordiging door een advocaat in het kader van de bijstand aan minvermogenden niet is uitgesloten van de rechtsplegingsvergoeding, maar betoogt dat zulks niet te vergelijken is met de vertegenwoordiging door een afgevaardigde van een erkende werknemersorganisatie :

« De door het Bureau voor Consultatie en Verdediging aangestelde raadsman moet als advocaat de materiële handelingen verrichten die de rechtsplegingsvergoeding bedoelt forfaitair te vergoeden. Bij toekenning van de rechtsplegingsvergoeding zal hij taxatie vragen ten bedrage van die toegekende rechtsplegingsvergoeding, in mindering van de staatsvergoeding of erboven (artikelen 455 en 455bis Ger. Wb.), zodat de minvermogende de rechtsplegingsvergoeding die hem werd toegekend, zal aanwenden tot vergoeding van die materiële akten van zijn advocaat. Het is dan ook niet onredelijk dat de wetgever de minvermogende partij die geniet van de kosteloze rechtsbijstand, niet heeft uitgesloten van de forfaitaire rechtsplegingsvergoeding. »

A.8. De Ministerraad repliceert nog dat het feit dat enkele balies een overeenkomst hebben afgesloten met de representatieve werknemersorganisaties omtrent deontologische aspecten, het wettelijk onderscheid tussen advocaten en anderen als vertegenwoordigers in rechte niet opheft en niet belet dat andere balies geen overeenkomst hebben afgesloten.

A.9. Tegen de opmerking van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege dat elke rechtsvordering kosten meebrengt ongeacht de persoon die bijstand biedt, werpt de Ministerraad op dat de vakbondsbijdrage niet wordt verhoogd als gevolg van de materiële akten die de vertegenwoordiger van de werknemersorganisatie stelt.

A.10. Ten aanzien van de bedenking van C. Deopere dat ook de partij die bijgestaan wordt door een advocaat aangesteld door haar vakbond of rechtsbijstandsverzekeraar recht heeft op een rechtsplegingsvergoeding, repliceert de Ministerraad dat in die gevallen de advocaat optreedt als raadsman van die partij en niet van de verzekeraar, noch van de vakbond. De overeenkomst met een verzekeringsmaatschappij of vakbond heeft geen invloed op de bepaling van de gerechtskosten die een forfaitaire vergoeding uitmaken voor de bedoelde materiële handelingen van de advocaat.

Volgens de Ministerraad kan de rechtsplegingsvergoeding voor een werknemer die wordt vertegenwoordigd door een afgevaardigde van een werknemersorganisatie niet worden verantwoord door de betaling van een vakbondsbijdrage : die betaling staat los van het voeren van een gerechtelijke procedure en kan niet als (basis voor) gerechtskosten in aanmerking worden genomen.

Ten slotte stelt de Ministerraad dat de wetgever in redelijkheid kan oordelen dat de vergoeding voor de materiële akten door advocaten op gelijke en forfaitaire wijze wordt bepaald, terwijl de partijen die niet door een advocaat worden bijgestaan ook gerechtigd zijn « een omstandige opgave in te dienen van hun onderscheiden kosten » (artikel 1021 van het Gerechtelijk Wetboek).

De Ministerraad besluit dat artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek in de gegeven interpretatie niet in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, gelezen in samenhang met de artikelen 1017 en 1018 ervan, in de interpretatie dat de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde kosten « wegens het verrichten van bepaalde materiële akten » enkel recupereerbaar zijn wanneer zij

betrekking hebben op materiële akten gesteld door een advocaat en niet door een afgevaardigde van een representatieve werknemersorganisatie.

B.2. Naar luid van artikel 1017, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek moet in ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij worden verwezen in de kosten, tenzij bijzondere wetten anders bepalen.

Volgens artikel 1018 van het Gerechtelijk Wetboek omvatten die kosten ook «6° de sommen die bepaald zijn in artikel 1022 ».

Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« Na het advies van de Algemene Raad van de Nationale Orde van advocaten te hebben ingewonnen, stelt de Koning een tarief vast van de sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten. »

B.3. De verwijzende rechter is van oordeel dat de wetgever de Koning machtigt om het onderscheid te maken dat in de prejudiciële vraag wordt aangebracht.

Het Hof zal het koninklijk besluit van 30 november 1970 « tot vaststelling van het tarief van de invorderbare kosten bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek » in zijn onderzoek betrekken, niet om uitspraak te doen over de grondwettigheid van een koninklijk besluit, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort, maar uitsluitend om het geval te beschouwen waarin, overeenkomstig de bewoordingen van de prejudiciële vraag, artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek in die zin wordt geïnterpreteerd dat het de Koning ertoe machtigt die kosten enkel invorderbaar te stellen door een partij die is bijgestaan door een advocaat.

B.4. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat die bepaling ertoe strekt bepaalde kosten, in de zin van artikel 1018, invorderbaar te stellen ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. De wetgever heeft voorzien in een stelsel van vergoedingen, rekening houdend met de afschaffing van het beding tot verhoging van schuldvordering bij het instellen van een rechtsvordering, en heeft die vergoedingen beschouwd als een vervanging

van de kosten aangerekend voor materiële handelingen die voordien door de pleitbezorgers werden verricht. Bovendien beoogde de wetgever te waarborgen dat daartoe een forfaitair tarief zou worden gehanteerd (*Parl. St.*, Senaat, 1963-1964, nr. 60, pp. 234-235 (Verslag Van Reepinghen); *ibid.*, nr. 170, pp. 156-157; *Parl. St.*, Kamer, 1966-1967, nr. 59–N. 49, pp. 147-148 en 151).

B.5. Dezelfde parlementaire voorbereiding gedurende de discussies over artikel 1022 doet ervan blijken dat er slechts sprake is geweest van de vertegenwoordiging en bijstand door een advocaat en niet door de afgevaardigde van een representatieve organisatie van arbeiders of bedienden overeenkomstig artikel 728, § 3, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Dit kan verklaren dat artikel 1022 van toepassing is op alle niet-strafgerechten van eerste en tweede aanleg, ook op die waar de vertegenwoordiging door een pleitbezorger voorheen niet de regel was : vredegerichten, arbeidsgerichten, rechtbanken van koophandel.

B.6. In het licht van de parlementaire voorbereiding moet artikel 1022 worden geïnterpreteerd in die zin dat het de materiële daden beoogt enkel wanneer zij worden gesteld door advocaten in de loop van de rechtspleging, wat met zich meebrengt dat de rechtsplegingsvergoeding niet wordt toegekend aan de partij die in eigen persoon verschijnt noch aan die welke verschijnt bij wege van een vakbondsafgevaardigde. Die interpretatie wordt versterkt door het feit dat de Koning verplicht is het advies van de Algemene Raad van de Nationale Orde van advocaten in te winnen wanneer Hij het tarief van de rechtsplegingsvergoedingen vaststelt.

B.7. Volgens de Koninklijk Commissaris voor de Gerechtelijke Hervorming (*Parl. St.*, Kamer, 1966-1967, nr. 59–N. 49, pp. 147-148) kan een partij, dankzij de rechtsplegingsvergoedingen, bepaalde bedragen die zij zelf voor haar verdediging moet uitgeven, ten laste van de tegenpartij terugbetaald krijgen.

B.8. Tussen een partij die door een advocaat wordt verdedigd en een partij die door een vakbondsafgevaardigde wordt verdedigd bestaat een verschil dat op een objectief criterium berust : in de regel betaalt de eerste aan haar raadsman kosten en erelonen die de advocaat vrij bepaalt, terwijl van de tweede noch door haar vakbondsorganisatie noch door de afgevaardigde ervan

sommen worden gevorderd waarvan de aard en het bedrag vergelijkbaar zijn met de kosten en erelonen van een advocaat.

B.9. Aangezien de wetgever wou vermijden dat, als gevolg van de afschaffing van het systeem van de pleitbezorgers, de kosten voor de verdediging al te zeer zouden oplopen, kon hij redelijkerwijze de Koning ermee belasten het tarief van de rechtsplegingsvergoedingen op forfaitaire wijze vast te stellen en die vergoedingen alleen toe te kennen aan de partijen die honoraria aan hun advocaat betalen, en ze te weigeren aan de partijen die zulke lasten niet moeten dragen.

B.10. De prejudiciële vraag moet negatief worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, gelezen in samenhang met de artikelen 1017 en 1018 van hetzelfde Wetboek, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat onder « sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van bepaalde materiële akten » enkel worden beoogd de sommen die invorderbare kosten zijn wegens het verrichten van materiële akten door advocaten.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 oktober 1999.

De griffier, De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève